

El's supremacistes

written by Nil Mont i Geli | 28 de juliol de 2019

Segons els supremacistes castellans, a Catalunya es persegueix el castellà. Arran d'aquestes afirmacions he arribat a la conclusió que el país on visc no deu ser Catalunya.

En el país on visc jo, tinc l'obligació constitucional de saber castellà.

En el país on visc, he vist com un alumne té el poder de fer canviar la llengua en la qual s'imparteix una classe a la universitat, del català al castellà però no al revés.

En el país on visc, la majoria de les pel·lícules que es projecten al cinema són en castellà.

En el país on visc, hi ha desenes de cadenes de televisió en castellà mentre que no n'hi ha cap que sigui completament en català.

En el país on visc, els prospectes dels medicaments estan en castellà i no en català.

En el país on visc, la majoria d'obres de teatre que es fan són en castellà.

En el país on visc, la majoria de pel·lícules que es projecten al cinema són en castellà.

En el país on visc, et pots trobar gent que et digui que per educació cal respondre en castellà si et parlen en castellà però que ets un nazi si demanes que et responguin en català si parles en català.

En el país on visc, als polítics se'ls demana que repeteixin les declaracions en castellà però mai que ho facin en català si les han fetes en castellà.

En el país on visc, la majoria de judicis són en castellà.

En el país on visc, et pots trobar policies que t'insultin per parlar català.

En el país on visc, no cal saber català per viure-hi. En canvi, sí que cal saber castellà.

El país on visc, està ocupat per un govern estranger la voluntat del qual és eliminar qualsevol vestigi de la meva nació. I, a qualsevol intent de defensa davant d'aquests intents de genocidi cultural, els supremacistes castellans l'anomenen persecució en contra seva. Doncs perseguim-los. Defensem-nos.

“Un país sense llegua és un país sense ànima”

P. H. Pearse, patriota irlandès.